

CUPRINS

Nancy Kress	5
<i>Al doilea arabesc, foarte încet</i>	7
Diana Rowland	45
<i>Orașul lui Lazăr</i>	47
S.M. Stirling	81
<i>Pronunțarea Osândei</i>	83
Diana Gabaldon	125
<i>Fecioarele</i>	127
Sherrilyn Kenyon.....	217
<i>Iadul nu cunoaște furia</i>	219
Samuel Sykes.....	241
<i>Numele fiarei</i>	243
Pat Cadigan	267
<i>Îngrijitoarele</i>	269
Caroline Spector	323
<i>Minciuni spuse de mama</i>	325
George R.R. Martin	
<i>Prințesa și Regina sau Negrii și Verzii</i>	391

Respect pentru oameni și cărți

AL DOILEA ARABESC, FOARTE ÎNCET

Când am ajuns la noul adăpost se făcuse deja noapte și nu mai vedeam nimic. Lui Mark nu-i stătea în fire să ne mute după lăsarea întunericului. Însă, ca să ajungem în sud, grupului nostru îi luase mai mult timp decât se aşteptase sau decât estimase patrula de recunoaștere. Pe de-o parte, a fost și vina mea. Nu mai pot să merg la fel de mult și de repede ca pe vremuri. Și nici Pretty nu putea, căci tocmai în ziua aceea îi Începuse.

– Mă doare burta, chiar mă doare, gemu fata.

– Încă puțin, i-am spus, sperând să fie adevarat și să nu fiu nevoie să recurg la amenințări. Pretty se urâtea atunci când îi era rău, iar în restul timpului se văicărea, dar niciodată de față cu Mike. Încă puțin și mâine o să ai parte de o ceremonie.

– Cu bomboane?

– Cu bomboane.

Pretty își tăra picioarele de-a lungul străzilor îngropate în dărămaturi, devastate și întunecoase, alături de mine și alte șase fete înghesuite în spatele felinarului care se bălgănea. Era o noapte friguroasă pentru iulie. Bărbații de lângă noi – deși n-aș numi niște puști de cincisprezece ani „bărbați“, chiar dacă Mike o

face – mergeau cocoșați de povara bagajelor. Bărbații de la marginea grupului cărau arme. Pericolul venea din partea altor grupuri care prădau zona, deși în prezent sunt mai puține dispute teritoriale decât atunci când eram mică. Cu toate astea, purtam cu noi un capital valoros: șase femei tinere, cel puțin două dintre ele fertile, plus încă trei copii și eu. Mai sunt și câinii. Orașele sunt împânzite de câini sălbatici.

Îl auzeam urlând în depărtare. Pentru că păreau tot mai aproape și Mike ne obliga să bâjbâim la lumina lunii sau a felină-ului, le-am lăsat pe fete în grija lui Bonnie și am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă.

– Ce cauți aici? mă întrebă, cu pușca și privirea atintită înainte. Treci ’napoi la fete!

– Îmi fac griji pentru ele. Cât mai avem?

– Treci ’napoi, Moașă!

– Întreb pentru că Pretty are dureri. I-a Început.

Asta îi distrase atenția de la orice pericol care pândeau din beznă.

– Da? Ești sigură?

– Da, i-am răspuns, deși nu eram.

Mike zâmbi ușor, cum rar o facea. Nu era întocmai slab. Masiv, puternic, analfabet – mă rog, cu toții erau, și aşa voi am să fie – ținea la oamenii lui și nu era mai violent decât o cerea disciplina. Un avantaj față de Lew, fostul nostru lider. Uneori, ca acum, Mike putea chiar să te surprindă cu un moment de blândețe.

– O să fie bine?

– Da.

Odată cu începutul menstruației și cu câteva bomboane, i-ar fi trecut.

Apoi, spre surprinderea mea:

– Dar tu o să fii bine, Moașă?

– Da.

– Tu cât ai acu’?

– Șaizeci, i-am spus, omițând patru ani. Știam foarte bine reacția lui Mike în clipa în care n-aș mai fi ținut pasul cu grupul. O învățasem deja pe Bonnie jumătate din ce trebuia să știe. Nici măcar Moașei nu i se permite să încetinească ritmul nomazilor a căror migrare echivala cu hrana.

Avansam în timp ce vorbeam.

– O să fiu primul pentru Pretty, a zis Mike.

– Știe.

A mormăit, fără să-i ceară și ei părerea. Dacă Pretty era fertilă, trebuia să se împerecheze cu un mascul fertil, dar nimeni nu știa care anume era. Și nici nu aveam cum să aflăm. Așa că Pretty, la fel ca Junie și Lula, urma să se împerecheze pe rând cu fiecare. Pretty avea flirtul în sânge și, atunci când nu se plângea de câte ceva, începea să-și arunce părul lung și blond peste umeri și îi lăsa pe ceilalți să-i admire picioarele bine conturate.

Câinii se auzeau din ce în ce mai aproape, așa că Mike nu mi-a mai dat atenție. Am rămas pe loc, așteptând ca centrul grupului să mă ajungă din urmă și mi-am reluat atribuțiile.

Când am ajuns la noul adăpost, luna dispăruse deja printre nori și începuse să burnițeze, așa că nu am văzut mare lucru. Bărbații ne-au condus pe lângă niște construcții voluminoase – orașul era plin de astfel de clădiri, majoritatea prăbușite, mai ales în interior – și apoi printr-o ușă metalică. Am coborât câteva trepte. Frig, umezală. Un corridor dezolant. Locul acela era ușor de apărat, fiind în subteran și aproape lipsit de ferestre. Patrulele pregătiseră deja camera femeilor, dotată cu o mică ferestruică pentru aerisirea sobei noastre cu propan. Camera era călduroasă și căptușită cu pături. Junie și Lula își culcaseră în pat copiii pe jumătate adormiți. Se culcaseră și fetele. Eu am rămas trează, atât cât să-i pregătesc lui Pretty o infuzie fierbinte – doar din ierburi, fără doctorii – pentru calmarea crampelor, apoi am căzut într-un somn adânc.

Dimineața m-am trezit prima și am ieșit afară să fac pipi. Garda, un puști blajin de șaisprezece ani, pe nume Guy, m-a salutat din cap.

– ’Neața, Moașă.

– ’Neața și tie, domnule, i-am răspuns, iar Guy a zâmbit. Era unul dintre puținii interesanți de lecțiile mele, de istorie sau de literatură, pe care le mai ofeream din când în când. Știa și să citească; îl învățasem. Unde-i buda?

Mi-a răspuns. Am ieșit afară, clipeam din cauza soarelui puternic, dar am mers în continuare, până am dat colțul, și am înlemnit.

Recunoșteam locul. Nu mai fusesem niciodată acolo, dar îl recunoșteam.

Trei clădiri uriașe se ridicau în jurul unui platou vast de piatră crăpată și năpădită de buruieni, iar în capătul lui se aflau niște trepte care duceau către o stradă părăsită. Pe cea mai înaltă clădire, cinci arcade late și falnice se ridicau dintr-o mare de cioburi. Celelalte două clădiri aveau sticla fațadelor la fel de spartă, dar erau împodobite cu balcoane de marmură și ornate cu statui imense care nu puteau fi sparte sau furate. Înăuntru, încă erau vizibile rămășițele unui covor vechi și zdrențăros.

– Åsta e Lincoln Center! am strigat în gura mare. Dar gardianul perimetrului stătea așezat cu pușca pe marginea unei foste fântâni și era prea departe să mă audă. Și oricum nu vorbeam cu el. Vorbeam cu bunica mea.

– Cea mai bună slujbă a mea, mi-a spus odată, a fost în echipa de curățenie de la Lincoln Center.

– Mai povestește-mi, i-am cerut, deși auzisem povestea de atâtea ori încât aş fi putut s-o recit. Nu mă mai săturam de ea.

– Eram Tânără, înainte să urmez școala de asistente. Am făcut o curățenie temeinică în clădirea Operei Metropolitană în ultimele două săptămâni ale lui august și primele două din

septembrie, când nu se jucau spectacole, începea ea de fiecare dată. Era cu mult înainte de Epidemia Sterilității, știi.

Știam. Bunica mea era foarte bătrână atunci, mai bătrână decât sunt eu acum, și trăgea să moară. Eu aveam doisprezece ani. Bunica se străduia din greu să mă învețe să fiu Moașă, în caz că aş fi fost infertilă, ceea ce am și aflat un an mai târziu.

– Am coborât toate cele douăzeci și unu de candelabre electrice de la Met¹ – imaginează-ți, Susan, douăzeci și unu – și am curățat fiecare cristal în parte. În fiecare an se înlocuia covorul roșu, la un preț de 700 000 de dolari. Și banii aveau altă valoare în 1990! O dată la cinci ani se schimbau fotoliile din New York State Theater – așa îi zicea pe-atunci. Nu-mi mai aduc aminte numele pe care îl-au dat mai târziu. Cinci spălători de geamuri munceau în fiecare zi din an, ca ferestrele să fie curate ca lacrima. Noaptea, când toate clădirile erau luminate, străluceau în piațetă ca aurul topit. Oamenii râdeau, vorbeau și stăteau la cozi immense ca să asculte muzică de operă, să vadă spectacole de balet și de teatru și să asiste la concerte. Și ce spectacole grandioase am văzut... nu-ți poți imagina!

Acum nu mai era niciun aur topit. Nici spectacole, nici curenț electric, nici operă, nici balet, nici teatru și nici concerte. Bunica descria niște vremuri evaporate încă dinainte să mă nasc; iar acum sunt bătrână.

M-am întors în cameră. Pretty se trezise și se privea emoționată cu ochii ei mari și albaștri.

– Moașă! Curge sângele! Mi-a început!

– Felicitări, i-am spus. Astăzi o să-ți pregătim ceremonia.

– Acum sunt femeie, zise ea cu mândrie.

I-am privit față rotundă, cu trăsături simple și copilăroase, brațele și picioarele subțiri, burta concavă, nedilatată de retenția

¹ Muzeul Metropolitan de Artă (Metropolitan Museum of Art), New York City (n. tr.).

fluidelor. Avea treisprezece ani, cam devreme pentru fetele noastre ca să înceapă. Kara era cu un an mai mare decât ea și nu dădea niciun semn că-i va veni menstruația. I-am spus încet:

– Da, Pretty. Acum ești femeie. Poți să-i dăruiești grupului un copil.

– Voi, celealte infertile, zise Pretty plină de importanță, de acum trebuie să ascultați de mine.

Seela și Tiny, fetele mai mici, s-au încruntat furioase.

Bunica m-a învățat și multe alte lucruri. Pe lângă moșit, de exemplu, ștui să citesc. Cărțile au supraviețuit distrugerilor și protestelor stupide care au apărut când lumea a înțeles că 99% dintre femei contractaseră un virus care le distrugе ovulele. Însă majoritatea cărților au fost distruse de timp, umezeală, șobolani și insecte. Doar câteva s-au salvat.

Câți oameni au supraviețuit? Imposibil de estimat. Organizațiile de recensământ, radioul, televiziunile și guvernele centralizate – toate au dispărut acum câteva decenii. Au rămas prea puțini oameni care să le susțină. Lumea de acum – sau cel puțin această parte a ei – e formată din comunități și din grupuri de nomazi. Comunitățile trăiesc în afara orașelor și se ocupă de agricultură. Nu am văzut niciodată una. M-am născut într-un grup – în care mama și bunica erau prizoniere. Nomazii preferă să fie vânători-strângători în mediile urbane. Vânam carne – ie-puri, căprioare, câini – și adunăm conserve. Nu e ca în Epoca de Piatră, dar ne descurcăm. Din când în când, mai apar zvonuri despre locuri în care civilizația s-a conservat mai bine, de obicei în orașele mici din nord și vest – „Endicott“, „Bath“, „Ithaca“ – dar nu știu nimic despre ele.

Însă s-a descoperit că printre cei rămași pe Pământ se număra și un grup aflat, la doar câteva străzi distanță, într-un hotel vechi de pe o stradă numită Central Park South, iar Mike era foarte furios pe patrulele sale.

– Nu ați aflat de asta?

Bărbații stăteau cu privirea în pământ.

– Ne-ați pus pe toți în pericol pentru că nu știați de asta? Mă ocup de voi mai târziu. Acum trebuie să negociem.

Nu-mi venea să cred. Să negociem, nu s-o luăm din loc? Guy, însă, după ce și-a terminat tura, mi-a explicat totul, în timp ce-și curăța arma.

– E o pădure mare aici, Moașă. Si e mult de vânat. Mike vrea să rămânem.

Așa că Mike a plecat împreună cu grupul înarmat până în dinți, ca să negocieze un acord de vânat-strâns cu celălalt grup. Între timp, supravegheata de Guy și prietenul său Jemmy, am căutat un loc potrivit împreună cu Bonnie pentru ceremonia lui Pretty.

Bonnie, ucenica mea, ar putea (sau nu) să fie o Moașă bună, când eu nu voi mai avea putere să țin pasul cu grupul. Era puternică și deșteaptă și deja învățase mai multe decât observa Mike. Știa să apeleze la rezerva tot mai mică de medicamente preepidemie, acele miracole a căror rețetă omenirea a uitat-o. Dar mai important era că învățase să găsească, să prepare și să administreze leacurile din plante pe care ne bazam cu toții: afine pentru diaree, coada calului pentru oprirea hemoragiei, soc pentru combaterea febrei, ciuboțica cucului pentru eczeme. Se pricepea să îndrepte un os, să scoată un glonț sau să curețe răni cu ajutorul viermilor.

Însă Bonnie n-avea nici căldura și nici convingerea certă, la fel de necesare vindecării ca medicamentele. Bonnie era de piatră. Nu am văzut-o niciodată zâmbind, rareori am auzit-o vorbind dacă nu era întrebăță și n-am surprins niciodată vreo urmă de interes sau încântare în expresia ei. Era masivă, dizgrațioasă, dureros de banală, avea un păr lipsit de culoare și o bărbie abia perceptibilă. Cred că i-a fost greu când i-a început, lucru care s-a întâmplat înainte să fiu primită în grup. Coapsele și sănii ei purtau cicatrice permanente. Probabil că Lew ar fi împușcat-o dacă ar fi fost găsită infertilă, însă chiar în perioada aia a fost omorâtă.

într-un război dintre nomazi. L-am convins pe Mike să mi-o încredințeze pe Bonnie ca ucenică. Asta a salvat-o și de pe lista partenerelor sexuale, din moment ce Moașele – chiar și ucenicele – erau singurele femei care aveau dreptul să-i invite pe bărbați în pat. Bonnie n-a făcut-o niciodată.

Nu a zis nimic în timp ce intram în ruinele fostului Lincoln Center, alături de Guy și Jemmy. Recunoșteam totul din descrierile bunicii. Deasupra noastră, în sala de la New York State Theater, fotoliile rupte susținuseră odinioară posteriorul celor care priveau dansatorii. Probabil că încăperile subterane în care trăiam serviseră drept săli de repetiție. Pe scena surpată din Opera Metropolitană, clădirea cu cinci arce înalte, călcaseră cândva interpreți de operă. Aici, în Sala nu mai știu cum (memoria mea nu mai e ce-a fost), cântaseră orchestre. Toți muzicanții erau îmbrăcați în negru, iar femeile purtau rochii lungi și sclipitoare. Așa mi-a zis bunica. În Teatrul Vivian Beaumont, la o aruncătură de băt de Met, acoperișul acum prăbușit adăpostise odinioară actori care jucau teatru. Mica bibliotecă de vizavi de Met arseșe și era năpădită de buruieni, flori sălbaticice și puietei.

Dar abia în subteranul Teatrului Vivian Beaumont, sub nivelul străzii și în spatele celor două uși încuiate pe care Guy le-a deblocat cu un foc de pușcă, am găsit ce căutam. Adusesem un felinar pe care l-am aprins, chiar dacă am lăsat ușile deschise ca să intre lumina. Prima ușă ducea către o rampă descendantă de beton, iar cea de-a doua spre un mic amfiteatru, cu opt rânduri de scaune dispuse în semicerc, fără geamuri, atinse doar de timp și șobolani. Scaunele nu fuseseră furate sau stricate de hoți; ploaia nu degradase complet lemnul scenei fără cortină, iar cainii sălbatici nu își făcuseră culcuș în cămăruțele din spate.

Jemmy răcni scurt și sări într-o dintre cabinele de pe peretele din spate, probabil în speranța că va descoperi aparate încă întregi. Un al doilea răcnet ne-a dat de înțeles că le găsise. O lumină slabă începu să pâlpâie în cabină.

– Jemmy! am tipat la el. Dacă irosești lumânările pentru asta, Mike o să te biciuască personal!

Niciun răspuns; luminile nu se stinseră. Guy ridică din umeri și începu să râdă.

– Îl știi pe Jemmy.

– Ajută-mă să mă urc pe scenă, i-am zis.

Sări cu multă grație lângă mine și lăsă felinarul la picioarele noastre. M-am uitat peste scaunele cufundate în întuneric. Oare cum era să stai aici ca actor, muzician sau dansator? Să interpretezi în fața atâtior oameni care îi urmăreau încântați? Să controlezi un public?

– *Ce spectacole grandioase am văzut... nu-ți poți imagina.*

Cizme pe corridor, urmate de o voce din întuneric.

– Moașă? Mișcă-ți curu' înapoi la fete. Pretty te așteaptă!

– Tu ești, Karl?

– Mda.

– Să nu-mi mai vorbești niciodată pe tonul ăsta, tinere, sau o să-i spun lui Mike că te-ai purtat nerespectuos cu o Moașă și să ajungi ultimul pe lista partenerilor sexuali, asta dacă vei mai fi trecut pe ea!

Liniște, apoi un mormăit.

– Bine...

– De fapt, adu toate fetele. O să facem aici și chiar acum ceremonia pentru Pretty.

– Aici? Acum?

– M-ai auzit.

– Bine, zise, iar apoi: O să-i spui lu' Mike că nu te-am respectat?

– Doar dacă nu le aduci pe fete în clipa asta.

Karl o luă la fugă; cizmele lui bocăneau pe rampa de beton. Guy îmi zâmbi, apoi se uită lung în întuneric. Privindu-l, mi-am dat seama că făcea exact ce făcusem și eu: își imagina că e un interpret într-o lume dispărută. Deodată mă-năștă de talie și mă răsuci cu o mișcare de dans.